

Не помня на колко години бѣхъ тогава, но като днесъ си спомнямъ, че ходѣхъ безъ панталони, само по една дълга риза. Ходѣхъ азъ навсѣкжде изъ двора, гонѣхъ кокошкитѣ, качехъ се на колата и си мислѣхъ че върха на сливата ни опира о небето. Но когато сливитѣ узрѣха, и единъ день сведохъ и най-горната клонка, видѣхъ че небето било много по-високо и отъ върха на нашата слива...

А баба Пена продължаваше да ни разказва приказки.

— Тамъ, сине, горе на небето е дѣдо Боже. Знаешъ ли го?

— Знамъ го, бабо, нали дете свѣти нощемъ.

— Не бре, бабиното.

— Е тогава, дете грѣ денемъ.

— Охъ да те, пкъ тебе! Че откжде накжде започна така много да знаешъ... Дѣдо Боже, синко, е единъ побѣлѣлъ старецъ...

— Като дѣда, бабо.

— Ха, такъвъ. И седи все горе

на небето като господарь на цѣлия свѣтъ. Седи си, а вижда всичко какво става по земята. Вижда кой разваля гнѣздата на птичкитѣ, кой бърка въ положитѣ, кой бере сливитѣ.

— Ама и за сливитѣ ли вижда, бабо?

— И за сливитѣ, бабиното, и го наказва.

— А че какъ го наказва, като е на небето?

— А-а той слиза и на земята, синко.

— Ами нѣма ли да се пребие, бабо, като е толкова високо?

— Нѣма, бабиното, той си има криле, като орелъ се спустне отъ небето, а тукъ се преправя на старецъ, та никой да го не познае. И тукъ съ патеричката, тамъ съ патеричката — накаже всички виновни. Тебе защо те болѣ вчера коремчето, а?

— Защото преядохъ сливи.

— Не, синко, дѣдо Боже те е